

ABSTRAKT

Bakalářská práce se soustředí na filmovou exploataci jako bulvární fenomén. Případovým modelem výzkumu je polistopadová produkce Víta Olmera vymezená roky 1990 – 1995 nejpříznačněji odrážející nové tvůrčí demokratické podmínky, jež Olmer účinně zužitkoval ve svůj prospěch, a stal se jedním z nejproduktivnějších filmařů své doby.

První část analýzy mapuje status exploatačního filmu v zahraniční akademické obci a s pomocí východisek Pierra Bourdieua objasňuje, jak se logika „dobrého vkusu“ podepsala na přístupu k „nevkusné kinematografii“, jejím výzkumu, a v neposlední řadě, na postojích samotných badatelů. Následně kapitola poskytuje obecný přehled obtížných úloh přímo vzešlých z problematické pozice exploatace ve filmových studiích, k nejzásadnější z nich patří zřídka kdy teoreticky reflektovaná samotná identita exploatačního filmu, kterou vyznačuje výrazná roztroušenost.

Druhá část vykládá bazální povahu exploatace s pomocí „senzacechtivosti“, teoretického modelu převážně využívaného v mediálních studiích. Kapitola demonstruje blízkou spřízněnost mezi senzacechtivostí, paradigmatem spojeným s bulvární kulturou, a „kinematografií atrakcí“, klíčovou teorií nikoli výhradně omezenou na raný film. Pomocí daných východisek pak potvrzuje domněnku o exploatační kinematografii jako bulvárním masmédiu.

Třetí část aplikuje a rozvíjí závěry předchozí kapitoly na produkci Víta Olmera. Dokládá bulvární založení vybraných děl, které byly silně provázány s dobovým milieu – snímky parazitovaly na zakořeněných stereotypch publika, jeho tužbách a nabízely senzační obrazy vážící se ke konkrétním fenoménům čerstvě demokratizované tržní společnosti. Nakonec kapitola pomocí formální analýzy prokazuje, že Olmerův styl je výrazně založen na atrakční estetice, v níž hraje nejdůležitější úlohu spektakl.